

Sygnatura akt XI C 749/11

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

W., dnia 8 stycznia 2013 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Fabrycznej we Wrocławiu XI Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Małgorzata Bojarska

Protokolant: Ewa Chorzępa

po rozpoznaniu w dniu 14 grudnia 2012 roku we Wrocławiu

sprawy z powództwa K. W.

przeciwko A. K.

- o zapłatę 26 490 złotych

I. zasądza od pozwanej A. K. na rzecz powoda K. W. kwotę 9 500 złotych (dziewięć tysięcy pięćset złotych) wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 29 lipca 2011 roku do dnia zapłaty;

II. dalej idące powództwo oddala;

III. zasądza od powoda na rzecz pozwanej kwotę 202,29 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt XI C 749/11

UZASADNIENIE

Powód K. W. domagał się zasądzenia od pozwanej A. K. kwoty 26 490 zł. wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 12 lipca 2011r. do dnia zapłaty oraz przyznania kosztów postępowania. W uzasadnieniu pozwu wskazano, że powód na podstawie umowy pożyczki z dnia 1 maja 2009r. w okresie od maja 2009r. do sierpnia 2009r. pożyczył A. K. łącznie kwotę 26 490 zł. Pismem z dnia 27 maja 2011r. powód wypowiedział w/w umowę pożyczki i wezwał pozwaną do zwrotu pożyczonej kwoty, czego pozwana nie uczyniła.

W dniu 30 sierpnia 2011r. Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Fabrycznej w sprawie XI Nc 1085/11 wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, uwzględniając powództwo w całości.

Sprzeciw (k-14-18) od opisanego nakazu zapłaty skutecznie wniosła pozwana wnosząc o oddalenie powództwa oraz podnosząc zarzut potrącenia należności przysługujących jej względem powoda. W uzasadnieniu pozwana wskazała, iż nie przeczy, że pożyczała od pozwanego pieniądze ale:

- kwestionuje umowę pożyczki przedłożoną do pozwu bowiem umowa ta nie zawiera podpisów żadnej ze stron; za prawdziwą uznała jedynie pierwszą stronę tabeli przedłożoną do pozwu, bowiem tylko ta strona została przez pozwaną podpisana;

- kwestionuje istnienie i wysłanie do pozwanej pisma zawierającego wypowiedzenie umowy pożyczki – w opinii pozwanej powód winien przedłożyć nie tylko kopię potwierdzenia nadania pisma ale również kopię koperty z widocznym adresem;

- pozwana kilkakrotnie próbowała porozumieć się z powodem co do zwrotu należności jednakże powód nie mógł znaleźć dla niej czasu. W jednym z e-maili powód wskazał, że strony ustaliły, iż pozwana zwróci powodowi kwotę 10.000 zł.;

- w kwestii zarzutu potrącenia pozwana wskazała, że powód jest winien pozwanej kwotę 36.000-54.000 zł. z tytułu kosztów utrzymania kota rasy devon rex o imieniu A., które to zwierzę nabył w okresie związku z pozwaną; powód, wyprowadzając się od pozwanej, miał zabrać ze sobą kota, czego nie uczynił i nie przekazywał pozwanej środków na ich utrzymanie pomimo wcześniejszych obietnic. W opinii pozwanej miesięczny koszt utrzymania kota to kwota 200-300 zł. a przy przeciętnej długości życia zwierzęcia wynoszącej 15 lat daje to kwotę 36.000-54.000 zł. Ponadto pozwana podniosła, że zwróciła powodowi kwotę 5000 zł. tytułem części spłaty a środki posiadała ze sprzedaży samochodu a ponadto wpłaciła na konto powoda kwotę 500 zł. również tytułem spłaty. Wskazała także, że powód bezumownie korzystał z mieszkania pozwanej przez okres 12 miesięcy i licząc czynsz najmu za tego rodzaju mieszkanie w wysokości 300 zł. miesięcznie, powód winien jest pozwanej z tytułu wynagrodzenia za bezumowne korzystanie kwotę 3600 zł. Łącznie zobowiązania powoda wobec pozwanej stanowią kwotę 6000-7200 zł. (koszty utrzymania kota, kwota wynikająca z bezumownego korzystania z lokalu pozwanej przez powoda)

W odpowiedzi na sprzeciw (k-39-41) powód podtrzymał żądanie pozwu wskazując, że pozwana bezzasadnie kwestionuje umowę pożyczki, skoro dokument przez nią podpisany ma dwie strony i stanowi jedną całość. Ponadto skoro do każdej kwoty wynikającej z tabeli znajdującej się na drugiej stronie przypisany jest podpis pozwanej, to oznacza, że kwota przy podpisie została przez pozwaną odebrana. Odnośnie twierdzeń pozwanej co do wysłania pisma zawierającego oświadczenie o wypowiedzeniu umowy pożyczki powód wskazał, że pismo zostało wysłane w kopercie „z okienkiem” dlatego też brak adresata na awizowanej kopercie. Przesyłka awizowana została po raz pierwszy w dniu 30 maja 2011r. a więc w tym dniu jej odbiór przez pozwaną był możliwy. Ponadto powód, odnosząc się do kwestii zarzutu potrącenia wskazał, że podnosząc ten zarzut pozwana de facto uznała powództwo a sam zarzut należy traktować jako nieudowodniony z uwagi na nieistnienie wiarygodności pozwanej w stosunku do powoda i jako taki winien zostać pominięty. Pozwany wskazał, że korzystał z mieszkania pozwanej ponieważ pozostawał z pozwaną w bliskich stosunkach osobistych a przez cały okres wspólnej egzystencji w znacznej mierze utrzymywał pozwaną. Brak jest także w opinii powoda dowodów na to, że kot miał rzeczywiście zamieszkiwać z powodem; kot był prezentem dla pozwanej w czasie, kiedy stosunki pomiędzy stronami były dobre. Wyliczenie kosztów utrzymania kota stanowi zdaniem powoda niecodzienne zjawisko i świadczy o tym, że pozwana próbuje nadać tej kwestii charakter świadczenia alimentacyjnego, co jest absurdalne. Powód zaprzeczył, aby otrzymał od pozwanej jakąkolwiek kwotę i przyznał, że chciał zmniejszyć dług pozwanej jednakże na skutek licznych sporów odstąpił od w/w zamiaru.

W odpowiedzi na powyższe (pismo k – 84-90) pozwana podtrzymała stanowisko wyrażone w sprzeciwie, wnioskując o przesłuchanie świadków na okoliczność sprzedaży samochodu i przekazania kwoty 5000 zł. powodowi, wspólnego zamieszkiwania stron, kosztów utrzymania kota.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Strony pozostawały w konkubinacie od marca 2008r do września 2010r. Powód zamieszkiwał z pozwaną przez okres 2 lat; początkowo w lokalu przy ul. (...), potem ul. (...), następnie w lokalu przy ul. (...). Ostatni z lokali jest własnością pozwanej i powód wyprowadził się od pozwanej we wrześniu 2010r. Pozwana była i jest nadal zameldowana w lokalu przy ul. (...) we W..

Dowód: przesłuchanie stron – powoda K. W. k- 140;

przesłuchanie stron – pozwanej A. K. k – 143,

W dniu 1 maja 2009r. pomiędzy powodem jako pożyczkodawcą a pozwaną jako pożyczkobiorcą zawarta została umowa pożyczki w kwotach określonych w tabeli dołączonej do umowy. Pożyczkobiorca wskazał, że wymienioną kwotę przyjmuje i potwierdza odbiór pieniędzy według stanu z tabeli. Strony postanowiły, że zwrot kwoty nastąpi bez odsetek

a w sprawach nieuregulowanych zastosowanie będą miały przepisy kc. W okresie od maja 2009r. do sierpnia 2009 powód przekazał pozwanej z tytułu umowy pożyczki łącznie kwotę 26 490 zł.

Dowód: umowa pożyczki k- 105-107;

Powód w okresie pozostawania w związku z pozwaną, zakupił z hodowli prowadzonej przez M. S. kota rasy devon rex. W okresie związku strony wspólnie utrzymywały zwierzę.

Dowód: przesłuchanie stron – powoda K. W. k- 140;

przesłuchanie stron – pozwanej A. K. k – 143,

Strony jeszcze w trakcie wspólnego zamieszkiwania ustaliły, że pozwana w związku z zadłużeniem wobec powoda odda powodowi kwotę 10.000 zł.

Dowód: przesłuchanie stron – częściowo powoda K. W. k- 142, 169,

przesłuchanie stron – pozwanej A. K. k – 143,

wydruk wiadomości e-mail z dnia 14 marca 2011r. k – 23,

wydruk z wiadomości e-mail z dnia 16 marca 2011r. k – 24,

wydruk z wiadomości e-mail z dnia 16 marca 2011r. k – 25,

wydruki z wiadomości e-mail k- 21-22, 26-29,

Powód wyprowadził się z lokalu przy ul. (...), gdzie strony wspólnie zamieszkiwały, we wrześniu 2010r., kiedy to strony rozstały się. Po wyprowadzeniu się powoda kot pozostał i nadal pozostaje pod opieką pozwanej, która łoży na jego utrzymanie. Strony nie osiągnęły porozumienia, kto zabierze kota. Pozwany po wyprowadzeniu się przelewał na konto pozwanej kwoty potrzebne na zakup pożywienia dla kota. Pozwana nie oddała kota pozwanemu ani też do hodowli, pozostaje związana z nim emocjonalnie.

Dowód: potwierdzenia przelewów na kwoty 66 zł. z dnia 8 grudnia 2011 , 60 zł. z dnia 29 lutego 2012r., 60 zł. z dnia 21 grudnia 2010r. k – 117,118,19,

wyciąg z rachunku bankowego powoda k – 75-76,

przesłuchanie stron – powoda K. W. k- 141;

Pozwana w dniu 14 marca 2011r. dokonała przelewu kwoty 500 zł. na konto powoda. Jako tytuł spłaty pozwana wskazała „ Część spłaty. A. K., ul. (...), (...)W.”. Pozwana w dniu 23 stycznia 2010r. sprzedała samochód za kwotę 12.000 zł.; pojazd był jej wyłączną własnością.

Dowód: zeznania świadka B. S. k – 167,

zeznania świadka S. C. k – 168;

przesłuchanie stron – powoda K. W. k- 141;

przesłuchanie stron – pozwanej A. K. k – 143,

Powód w okresie od 15 września 2008r. do 8 listopada 2010r. przelał na konto pozwanej łączną kwotę 20 055 zł.

Dowód: wyciąg z rachunku bankowego powoda k- 50-76,

W dniu 27 maja 2011r. powód skierował do pozwanej pismo zawierające oświadczenie w przedmiocie wypowiedzenia umowy pożyczki oraz wezwanie do zapłaty kwoty dochodzonej pozwem. Przesyłkę awizowano dwukrotnie do dnia 14 czerwca 2011r. Jako adres adresata wskazano ul. (...) we W..

Dowód: pismo z dnia 27 maja 2011r. wraz z kopia koperty i potwierdzenia nadania k – 9-10.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługuje częściowo na uwzględnienie.

Bezspornym pozostawało w sprawie, że strony w okresie od marca 2008r do września 2010r. pozostawały w konkubinacie i wspólnie zamieszkiwały w tym czasie w lokalu przy ul. (...), potem ul. (...), następnie w lokalu przy ul. (...). Poza sporem pozostawała także okoliczność, że pomiędzy stronami zawarta została w dniu 1 maja 2009r. umowa pożyczki; sporną kwestią było przekazanie pozwanej przez powoda kwot wymienionych na drugiej stronie tabeli stanowiącej część umowy pożyczki. Strony zgodne były także co do tego, że w czasie trwania związku powód nabył kota rasy devon rex i strony wspólnie go utrzymywały. Wobec powyższego rozstrzygnięcia wymaga, czy umowa pożyczki z dnia 1 maja 2009r. obejmowała również kwoty wymienione na drugiej stronie tabeli stanowiącej część umowy pożyczki, czy pozwana zwróciła kwotę pożyczki – według twierdzeń pozwanej w kwocie 5500 zł. Ocenic należy także skuteczność zarzutu potrącenia zgłoszonego przez pozwaną na łączną kwotę 6000-7200 zł. a także skutki ustaleń stron i oświadczeń powoda w zakresie ograniczenia kwoty z tytułu umowy pożyczki do kwoty 10.000 zł.

Ustalając stan faktyczny Sąd dał w pełni wiarę przedłożonym przez strony dowodom w postaci dokumentów prywatnych tj. umowy pożyczki, potwierdzeń przelewów, wyciągu z rachunku bankowego powoda, wypowiedzenia umowy pożyczki., nie znajdując podstaw, by odmówić im waloru wiarygodności w zakresie właściwym dla dokumentów prywatnych, tj. że osoby, które dokumenty podpisały, złożyły oświadczenia w nich zawarte. Oddaleniu podlegały wnioski dowodowe pozwanej – z zeznań świadków A. S. i H. K. na okoliczności wskazane w piśmie pozwanej z dnia 27 lutego (...). (k15,83) jako nie mające znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy a także z zeznań świadków B. S. i S. C. na okoliczność postawy i stylu życia pozwanej i zachowania pozwanego z tej samej przyczyny. Podobnie bez znaczenia dla rozstrzygnięcia pozostawały inne dowody z dokumentów wnioskowane przez pozwaną w piśmie z dnia 27 lutego (...). a także z zeznań świadka M. S. na okoliczność wymogów i kosztów utrzymania kota rasy devon rex. Pozwana winna wykazać, jakie rzeczywiście wydatki poniosła w związku z utrzymaniem zwierzęcia a nie opierać się w tej kwestii na zeznaniach świadka, który podać może przybliżone koszty utrzymania przeciętnego przedstawiciela tej rasy.

Zgodnie z treścią przepisu § 1 art. 720 kc przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku a biorący zobowiązuje się zwrócić tą samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i takiej samej jakości. Treść przepisu art. 723 kc stanowi, że jeżeli termin zwrotu pożyczki nie jest oznaczony, dłużnik obowiązany jest zwrócić pożyczkę w ciągu sześciu tygodni po wypowiedzeniu przez dającego pożyczkę.

Biorąc pod uwagę materiał zgromadzony w sprawie stwierdzić należy, że w dniu 1 maja 2009r. pomiędzy stronami zawarta została umowa pożyczki, obejmująca całą kwotę 26 490 zł. Nie zasługują na uwzględnienie twierdzenia pozwanej, jakoby nie doszło do zawarcia umowy pożyczki, ponieważ pierwsza strona nie zawiera podpisów stron (k-105). Pozwana w kolejnych twierdzeniach wskazuje z kolei, że za prawdziwą uznaje jedynie pierwszą stronę tabeli (k- 106), następnie znów powołuje się na zapis umowy, z którego wynika, że od pożyczonych kwot nie będą liczone odsetki (k-16); wynika z powyższego, iż pozwana kwestionuje, że umowa pożyczki została zawarta tylko wówczas, kiedy jest to dla niej korzystne. Uznać zatem należy, że pierwsza strona umowy pożyczki i dołączona do niej kolejna strona z tabelą z podpisami powoda jako pożyczkodawcy i pozwanej jako pożyczkobiorcy stanowią jedną całość. W ocenie Sądu nie ulega wątpliwości, że umowa pożyczki z dnia 1 maja 2009r. na k-105, zapisy znajdujące się na odwrocie drugiej strony umowy pożyczki (k-106v) stanowią kontynuację tabeli z k-105 a tym samym stanowią jeden dokument; wpisy na odwrocie tabeli zawierają identyczny układ wpisów dat, kwot wpisywanych cyfrowo i słownie oraz kolejność

składania podpisów a pozwana nie zaprzeczyła, że są to podpisy powoda i pozwanej. Ponadto pozwana nie wskazała, z jakich innych przyczyn niż wynikających z umowy pożyczki, dokonywane byłyby wpisy o takiej właśnie treści na drugiej stronie tabeli, na tej samej kartce papieru. Należy także zwrócić uwagę, że postanowienia § 1 i 2 umowy z dnia 1 maja 2009r. odwołują się bezpośrednio do stanu tabeli.

W dalszej kolejności rozważyć należy, czy powód skutecznie wypowiedział pozwanej umowę pożyczki. Strony w umowie nie przewidziały terminu zwrotu pożyczki a zatem dłużnik obowiązany jest zwrócić pożyczkę w ciągu sześciu tygodni po wypowiedzeniu przez dającego pożyczkę (art.723 kc). Takie wymogi zostały przez pozwanego dochowane; pismem z dnia 27 maja 2011r. wypowiedział pozwanej umowę pożyczki, wzywając ją do zwrotu kwoty dochodzonej pozwem. Pozwana podnosiła, że przesyłki takiej nie otrzymała, gdyż powód celowo wskazał swojemu pełnomocnikowi adres przy ul. (...) wiedząc, że pozwana tam nie przebywa. Twierdzenia pozwanej nie zasługują na wiarę i w ocenie Sądu powód postąpił prawidłowo wiedząc, że pozwana pod tym właśnie adresem jest zameldowana, co pozwana sama potwierdziła. Wskazać także należy, że taki właśnie adres pozwana wskazała dokonując przelewu kwoty 500 zł. na konto powoda tytułem spłaty w dniu 14 marca 2011r., kiedy to strony od kilku miesięcy nie pozostawały razem i powód nie dysponował innymi danymi o miejscu faktycznego zamieszkania pozwanej. Podnieść należy także w tym miejscu, że pozwana osobiście odebrała przesyłkę z odpisem pozwu i nakazu zapłaty, która wysłana została na adres Balonowa 21/8 we W.. Sąd nie znalazł też podstaw do zakwestionowania kopii potwierdzenia nadania i kopii koperty dołączonych do pisma powoda w przedmiocie wypowiedzenia umowy pożyczki, tym bardziej, że pozwana nie sprecyzowała wyraźnie żądania przedłożenia oryginałów wymienionych dokumentów.

Odnośnie kwestii zarzutu pozwanej, jakoby zwróciła pozwanemu częściowo pożyczkę a to w wysokości 5500 zł, to zarzut ten jest zasadny jedynie w niewielkiej części – w odniesieniu do kwoty 500 zł. Jak wynika ze zgodnych zeznań stron pozwana dokonała w dniu 14 marca 2011r. wpłaty na konto powoda kwoty 500 zł. i sam powód wskazał, że kwota ta winna być zaliczona na poczet wpłaty (przesłuchanie stron – powoda K. W. k- 141). Odnośnie kwoty 5000 zł. pozwana nie wykazała, że rzeczywiście zwróciła powodowi tę kwotę a to na pozwanej ciążył, zgodnie z treścią przepisu art. 6 kc obowiązek wykazania powyższej okoliczności. Zeznała wprawdzie, że sprzedała samochód w styczniu 2010r. i część kwoty ze sprzedaży przekazała powodowi, jednakże brak innych dowodów na poparcie tych twierdzeń a pozwany kategorycznie temu zaprzeczył. Nie są wystarczające w tej mierze zeznania świadków B. S. i D. C., którzy nie byli świadkami przekazania pieniędzy a jedynie o tym słyszeli i to nawet nie są pewni od kogo (zeznania świadka B. S. k- 167 „ Nie wiem od kogo , ale słyszałam, że część pieniędzy...”) Potwierdzenie wpłaty własnej kwoty 5000 zł. na rachunek powoda przez niego samego także nie świadczy o tym, że kwotę tą powód otrzymał właśnie od pozwanej z tytułu spłaty zadłużenia. Jak wynika z analizy rachunku powoda takich wpłat powód dokonywał częściej a ponadto zwrócić należy uwagę, że w dniu następnym kwota 5000 zł. została z powrotem przelana na konto pozwanej. Na uwagę zasługuje okoliczność, że strony skrupulatnie dokonywały zapisów pożyczanych kwot w ramach umowy pożyczki z dnia 1 maja 2009r., natomiast pozwana nie dochowała staranności w odnotowaniu zwrotu pożyczki. W tej sytuacji ponosi negatywne konsekwencje takiego postępowania.

W dalszej kolejności ocenić należy zarzut potrącenia podniesiony przez pozwaną, która wskazała, że powód jest zobowiązany wobec niej z tytułu kosztów utrzymania kota oraz bezumownego korzystania z mieszkania pozwanej na kwotę 6000-7200 zł., gdzie kwota 2400-3600 zł. to koszt rocznego utrzymania kota a kwota 3600 zł. to kwota wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z mieszkania. Zarzuty ten nie podlegają uwzględnieniu w odniesieniu tak co do zasady jak i wysokości.

Jak wynika z zeznań stron oraz wydruków z wiadomości e-mail strony ostatecznie nie dokonały ustaleń, kto po rozstaniu stron zabierze kota. Świadczy o tym także okoliczność, że pozwana nie podjęła żadnych kategorycznych działań w odniesieniu do zwierzęcia; nie oddała pozwanemu ani też nie zwróciła do hodowli. Bezsprzeczne jest, że został zakupiony przez powoda w trakcie trwania związku stron, że strony wspólnie utrzymywały zwierzę, które obecnie przebywa w mieszkaniu pozwanej i która jest z nim emocjonalnie związana a powód nie żąda jego zwrotu. Wobec powyższego nie można uznać, że powód jest współwłaścicielem kota – stwierdził, że był to prezent dla pozwanej a zatem pozwana jako jedyny właściciel nie jest uprawniona do żądania ewentualnego zwrotu nakładów z tytułu jego utrzymania a tym samym nie istnieje z tego tytułu roszczenie pozwanej w stosunku do powoda.

Zgodnie z treścią przepisu art. 1 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997r. o ochronie zwierząt (Dz. U. Nr 106, poz. 1002 z 2003r.) zwierzę nie jest rzeczą. Przepis ust. 2 art. 1 ustawy stanowi, że w sprawach nieuregulowanych w ustawie stosuje się odpowiednio przepisy dotyczące rzeczy. Ponadto wskazać należy, że pozwana nie wykazała wysokości ewentualnego roszczenia z tytułu utrzymania zwierzęcia, wskazując jedynie, że jest to koszt rzędu 2400-3600 zł. rocznie. Podnosząc zarzut potrącenia pozwana, reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika, winna wskazać konkretnie wysokość wierzytelności podlegającej potrąceniu a nie stawiać Sąd w sytuacji, w której miałby najprawdopodobniej samodzielnie dokonać wyboru kwoty pomiędzy 2400 zł. a 3600 zł.

W odniesieniu do zarzutu potrącenia kwoty 3600 zł. tytułem należnego pozwanej wynagrodzenia za bezumowne korzystanie przez powoda z mieszkania należącego do pozwanej wskazać należy, że zarzut ten również nie podlega uwzględnieniu. Podstawą żądania pozwanej jest przepis art. 225 zd. 1 k.c. w związku z art. 224 § 2 k.c. (w zw. z art. 230 kc), zgodnie z którym samoistny posiadacz w złej wierze jest obowiązany względem właściciela do wynagrodzenia za korzystanie z rzeczy i jest odpowiedzialny za jej zużycie, pogorszenie lub utratę, chyba że pogorszenie lub utrata nastąpiła bez jego winy; obowiązany jest zwrócić pobrane od powyższej chwili pożytki, których nie zużył, jak również uiścić wartość tych, które zużył. Istotą uprawnienia określonego w art. 225 k.c. jest przyznana właścicielowi rekompensata braku możliwości dysponowania własną rzeczą. Jeżeli ustawa uzależnia skutki prawne od dobrej lub złej wiary, domniemywa się istnienie dobrej wiary (art. 7 kc) i w przedmiotowej sprawie nie sposób przyjąć, że powód był posiadaczem samoistnym w złej wierze. Właściciel nieruchomości obowiązany jest wykazać złą wiarę jej posiadacza, jeżeli ustawa uzależnia skutki prawne od dobrej lub złej wiary (wyrok SN z dnia 09 marca 1967 r., sygn. II CR 340/66, publ. OSPiKA 1967/11/262), lecz nie sposób w niniejszej sprawie stwierdzić i przyjąć, ażeby pozwany wiedział o tym, iż nie przysługuje mu prawo do korzystania z lokalu będącego własnością pozwanej. Według utrwalonego poglądu posiadaczem w dobrej wierze jest ten, kto władając rzeczą pozostaje w błędnym, ale usprawiedliwionym okolicznościami przeświadczeniu, że przysługuje mu prawo do rzeczy, jednakże dobra wiarę posiadacza wyłącza zarówno jego wiedza o przeciwnym stanie prawnym jak i niedbalstwo (brak dołożenia należytej staranności). Obalenie domniemania dobrej wiary – art.7 kc – stanowi ciężar dowodowy właściciela rzeczy. W opinii Sądu w przedmiotowej sprawie pozwana tego domniemania nie obaliła; jak wynika z zebranego w sprawie materiału dowodowego i strony temu nie zaprzeczały, powód i pozwana pozostawali w konkubinacie i z tej przyczyny powód korzystał z lokalu pozwanej na zasadzie użyczenia. Wskazać należy, że pozwana nie wykazała, by kiedykolwiek wzywała powoda do opuszczenia lokalu (powód sam się wyprowadził po ustaniu związku stron) lub zapłaty wynagrodzenia za zajmowanie lokalu i godziła się na zamieszkiwanie powoda. Ponadto na pozwanej ciążył, zgodnie z treścią przepisu art. 6 kc, obowiązek udowodnienia roszczenia tak co do zasady jak i wysokości; ciężaru udowodnienia ostatniej kwestii pozwana nie udźwignęła, poprzestając jedynie na ogólnikowych twierdzeniach, że koszt wynajmu przedmiotowego lokalu to kwota 300 zł. miesięcznie.

Biorąc pod uwagę powyższe zważania wskazać należy, że żądanie pozwu zasługuje na uwzględnienie co do kwoty roszczenia głównego, jednakże odnieść należy się w tym miejscu do zarzutu pozwanej, że strony, po zawarciu umowy pożyczki z dnia 1 maja 2009r. dokonały nowych ustaleń w zakresie wysokości kwoty, jaką pozwana winna zwrócić powodowi. Pozwana zeznała, że na jednym ze spotkań jeszcze w trakcie trwania związku ustaliły wspólnie, że pozwana zwróci powodowi kwotę 10 000 zł. (przesłuchanie stron - pozwanej A. K. k – 143) Pozwany wskazał, że na jednym ze spotkań padła propozycja ze strony pozwanej; zaproponowała ona kwotę 10 000 zł. jednakże nie skończyło się to żadnym porozumieniem(przesłuchanie stron – powoda K. W. k- 141). Powód słuchany na rozprawie w dniu 14 grudnia 2012r. zeznał, że podczas negocjacji z pozwaną zgodził się na kwotę 10.000 zł, jednakże sprawę przemyślał i się z tego wycofał (k-169) Za słusznością twierdzeń pozwanej przemawiają także inne dowody a mianowicie treść wiadomości e-mail wysyłanych do pozwanej przez powoda, w których powód wyraźnie wskazuje, że „...ustaliliśmy, że jesteś mi winna 10.000 zł. (to kwota i tak dużo pomniejszona, pamiętasz naszą rozmowę...)” (k-23), „ A., ja się pytam kiedy przelejesz mi resztę z dziesięciu tysięcy??” (k-25) wobec powyższego stwierdzić należy, że w przedmiotowej sprawie doszło do zwolnienia z długu, o jakim mowa w przepisie art. 508 kc, stanowiącym, że zobowiązanie wygasa, gdy wierzyciel zwalnia dłużnika z długu a dłużnik zwolnienie przyjmuje. Do zwolnienia z długu nie wystarcza samo oświadczenie wierzyciela; wtedy należałoby je traktować jako ofertę i dopiero jej przyjęcie może wygasic zobowiązanie. Jak wynika z zeznań stron i treści wiadomości e-mail decyzja była podjęta wspólnie przez strony. O zakresie zwolnienia

z długu przesądza treść umowy stron, które mogą przesądzić o zwolnieniu dłużnika z części długu a w pozostałym zakresie stosunek zobowiązaniowy będzie istniał nadal (tak K. Zagrobelny, Kodeks cywilny Komentarz, wyd. CH BECK, Warszawa 2006, str. 872) Taka też sytuacja miała miejsce w przedmiotowej sprawie. Podnieść także należy, że kc nie formułuje żadnych szczególnych wymagań w odniesieniu do formy owej umowy a więc przyjąć należy, że umowa mogła być zawarta w formie ustnej; strony nie zastrzegły w umowie z dnia 1 maja 2009r., że jej zmiany winny być dokonane na piśmie. Wobec powyższego uznać należy, że zobowiązanie pozwanej w stosunku do powoda wynikające z umowy pożyczki wygasło ponad kwotę 1000 zł. a wobec okoliczności, że pozwana spłaciła dodatkowo kwotę 500 zł., co powód przyznał, jednakże nie cofnął powództwa w tym zakresie, należało orzec jak w pkt I i II sentencji.

Zgodnie z treści przepisu art. 481 kc jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Strony w umowie nie zastrzegły, że pozwana zwróci pozwanemu kwotę pożyczki z odsetkami a zatem umowa zawarta została pod tytułem darmym, co jednak nie zwalnia pozwanej, jak słusznie wskazuje powód, do zapłaty odsetek wobec braku zwrotu kwoty pożyczki w terminie 6-tygodniowym od daty wypowiedzenia. Wobec okoliczności, że przesyłka pozostawała awizowana do dnia 14 czerwca 2011r. do tego dnia pozwana miała możliwość odbioru przesyłki i zapoznania się z jej treścią a zatem od tego dnia należy liczyć 6-tygodniowy termin do zwrotu pożyczki a zatem odsetki należne są powodowi od dnia 29 lipca 2011r.

O kosztach orzeczono na zasadzie przepisu art. 100 kpc. Powód wygrał sprawę w 35,86% a więc pozwana winna zwrócić powodowi 35,86% jego kosztów, na które składają się: kwota 1325 zł. z tytułu opłaty od pozwu, 2434 zł. z tytułu kosztów zastępstwa procesowego i opłaty od pełnomocnictw a więc sumę 3759 zł.; 35,86% z tej kwoty daje kwotę 1347,97 zł. Powód winien zwrócić pozwanej 64,14 % jej kosztów, gdyż w takiej części przegrał sprawę. Koszty pozwanej to kwota 2417 zł. z tytułu kosztów zastępstwa prawnego; a 64,14% z tej kwoty to kotwa 1550,26 zł. Po kompensacie powód winien zwrócić pozwanej kwotę 202,29 zł. (1550,26- (...),97), o czym orzeczono jak w pkt III sentencji.

Z/ 1. Odpisy wyroku z odpisami uzasadnienia doręczyć pełnomocnikom stron. K.. 14 dni.